

ה' א' אכלה
בונך ליעבד אשר **ד' אמר ר' בר' שון** בון לקיין יכל מתקם שאחוה בדצא עשה ולא
עושה אם אהיה יכול לקיים צעריהם מותב והמ לאו יבא עשה ודרחה לא

וזהו דברי כי Ка בעבד כתהישה אתי עשה וڌוי
את לית. קילני³⁴⁴ זהה קיל כרשביל דברי³⁴⁴
כל מקום שאמה מוציא עשה ולא תעשה אם
אתה יכול לקיים את שניהם מוטב ואם לאו יבו
עשה וירחא את לית, ה"נ הא יכול לקיים את

(שניהם רימתין ולא יסנה עד הערב **אותה**
שאמרו **בחולין פרק כייטוי הדם**¹⁴⁵ לגבי השותט
לחוליה בשכת שאינו מכסה עד הערב וכדומה)
בכרייתא דכטוי הדם אין וראן זוחה שכט.
(זונ"ל¹⁴⁶ דמהכא איכא למשמע דין **מעבירין**
על המצות כלל אלא כיון שא"א לקיים עכשי
אם שניותם אומור יבוגר עשם וירחוב ל"ח¹⁴⁷. דאמ'

מקני איבשא במתביך ולא מפיק נמאא בימני

מתinan איפשר דטיריד ולא מקים ונמצא דיחוי **הכו גזע**

הבר נתקם נאוי

• 257 200 (6)

(ג) לכידת גרכם ולAAF (ה):

וְמִשְׁמָעָ מֹות דַּקְנָגָם דְּנֶרְלִיסָס כְּמוֹ שְׂכָמָעָמִי כִּימִי הַגְּעוּרִים,
דְּקִימֵלְלִינְגְּסָס הַיְּמָה דְּמוֹיָס הַלְּלָם הַזְּתָרָה,
הַכְּנִילָוֹס דְּנֶמְגָלָה סְהָלָן הַלְּמָוֹס נִימָן בְּמִקְסָוָס עַפָּה, וְזָוָן גַּ'סָּס
עֲפִירָה כָּלָל, דְּזָוָן יַ'לְלָעָל כָּל לְמָוֹס וְלְמָוֹס כָּל שְׁמָוֹס נְהָמָל
לְכְנִיקָוָס מַ'עַל נְמָקָר, וְזָוָן פְּסָוָט דְּלָחִין נִ'מְמָס יְסָס כִּי
עַלְמָהִין, הַכָּל הַס יְקָנוֹו דְּסָפִיר הַהָה מַעְשָׂה עֲבִירָה, הַלְּלָם
לְכְמָמוֹס עַלְיפָמָן וְדָמִיחָה, קָסָה לְוָמָר מָה לִי מַיְקוֹר הַמָּד מָה לִי
כִּי מַיְסָוִרִים. וְלִ'מְתָּה וְגַופִּי מַנְ'לָל, נָסִי דְלָס סְוָמָרָה הַלְּן
נִ'מְמָה, הַכָּל צָלִי רְלִי מַהְקָרְלָה הַלְּן לוֹמָר סְוָמָרָה. יַ'לְלָעָל
נְרָמָה כָּן, מַמְלָל שְׁקָמָנוֹתָה מַמְלָה גַּס גַּמְמָוָה וְגַס בְּלִימָוָר
וְכוֹלָס נְהָמָרוֹ מַרְעוֹתָה הַמָּד עַמְמָמָה לְקִיסָּה הַכָּל, זָוָן כָּן מַסְמָכָל
לְלִ'הָ נְגָדָל עֲבִירָה. וְלָס יְלָעִין מַיְינָסָס פְּסָוָט טְפִי כְּנִ'מְמָה
לְעַל דְּמוֹהָ שְׁקָמָוָה הַמִּיחָה יְלָעִין סְלִיוֹן גַּלְוִי לְהָתִיל
וְצָלָל מְמָוָה.

קמג) א' ביחסו ריב"א פ' בא כתוב בשם תוקון, "יש לך דברים שמקבלים שכיר עליהם בשתיות ואין מקבלין עליהם עונש כשאין עושים אותה, כגון מצה מליל ראשון ואילך רשות ומ"מ כתוב באכילת השהה עשה, שנאמר שבשבוע ימים מצות תאכלו, וזה שפירש במיכילתא לפי שנא' ימים כלומר אם אכל מצה כל ז' ימים קיים שבשבוע ימים מצות תאכלו,ليلות מניין, כלומר אם אכל מצה כל שבעה לילות מניין שקיים פסוק ומתקבל שכיר, ח"ל עד יום האחד ואנשרים עכ"ל. וכן נראב"ד בראש תורת

১৭৩৮

בדקדום נחת לא הייתה שום מצוה בחוץ' אבל לאחר מכן והזיווי היה גם לחוץ' גם גבושים וסומא היו בכלל המצוות, אלא שאין בענשין בביטולן, ולפ"ז קודם מ"ת לא היו יכளין לומר וצונו, כמבואר מלשון הר"ן "כיוון שבאגושים נצטו" וקודם מ"ת לא היה שום ציווי.

$\exists N > 1$ s.t. (12)

היווצא מוס לריבן ול"מ פלגי נסן סכרים לי כממלכת
במלוּס דומס ל"מ לוּנוּ. וממנה ליין כלן
קמילס בדרכי סרי' געל במקום' דמ"ק ניכרמו דג'י'
דמלוּס גוּלִים לינה תולע טנערטונג נמי גראיכן
לעכדרס כוֹסֶם נְגַדֵּל דָמְמָן אַס כְּפֻוגִיל דִיכְמוֹת טוּ
וונ"מ אַלְנוּ יְבָרֵךְ

כטהר דוכמן כתבו סטוק ננד פנלו הולט וכטני
דעתהן סטומה נל דמי ל"ט טס נל נגמר סטומה
צקען עקליט היל"ט כבנרט סלי' קלי' הולט וגס רע
טשי סונכן ופליג על לדן נטערל הולט נקט סלי'
גען סטוק' כלם סטוקוועם כלעם רע מה' טוואן זטערל.

וְאֶת שְׁנָתוּרֵב בְּבוֹרָק מִתְהַלֵּךְ אֶת יְמֵינוֹ בְּמִתְחַדֵּשׁ כְּפָנָיו
כְּדִין יְמֵנוֹ בְּמִתְחַדֵּשׁ לְמִתְחַדֵּק בְּמִתְחַדֵּשׁ אֶת תְּמִימָנוֹ
וְזֶה שׁוּעָם אָמֵר יְמֵנוֹ בְּמִתְחַדֵּשׁ אֶת תְּמִימָנוֹ רְאֵה יְמֵנוֹ
בְּזֶה בְּרָעָם לְרִיחְשָׁע הָרִיא אָמֵר לְרִיא אָמֵר עַל
אָמֵר אָמֵר לְרִיחְשָׁע הָרִיא שָׁבֵר בְּבֵל חָסָפָן אָמֵר אָלְיאָדָל
אָלְיאָדָל כְּשֶׂהָא בְּעַצְמָה אָמֵר לְרִיחְשָׁע לְאָמֵר בְּלִתְנַעַן
אָלְיאָדָל כְּשֶׂהָא בְּעַצְמָה וְעַד אָדָלְיאָדָל כְּשֶׂהָה עֲבָרָה עַל בְּלִתְסַפְּרָה
וְיַשְׁתַּחַת בְּמִעֵדָה בַּיָּד כְּשֶׂלָּא נָתַת עֲבָרָה עַל בְּלִתְנַעַן לְאָדָל

q:re zəbən'fən (11)

pd b like (13)

אבל מ"מ דברי התוס' תמהוהין, דלמא שהעלית שם
זהא דשרא רחמנא כלאים במצוות אינו אלא
במקום מצוה, אבל שלא במקום מצוה לא, א"כ אי
סלכא דעתך דאין מצות ציצית חל עד לאחר עיטוף,
וחורי איסור כלאים על כרחך חל בשעת עיטוף, א"כ
ההיכי אמר דכלאים במצוות בעידנא דמייעקר לאו מקיים
לעשה, הא הללו דכלאים קדום לעשה, שהלאו חל
בשעת עיטוף והעשה אינו חלה עד לבחור עיטוף. **אלא**
וודאי שמע מינה דהעשה מציצית גמי חלה בשעת

עיטוף, וא"כ ראי לברך קודם שנתעטף, דהו"ל עוכר לעשיתן ולא בשעת עיטוף דርכבר חל עליו המצוה ואני עוכר לעשייתן. גם החותם שם בעצמן שדו נרגא בהא שפירשו דאין מצוח ציצית חלה עד לאחר שנתעטף בו וכתבו, ומיהו קשה מדברכין להחטט בצדיצית משמע (דבשבעת עיטוף עביד מצוה, ומלשון להחטט מוכיח נמי רבייל בצדיצית בטורם ורבא הוא ע"ב.

(cont'd.) $\gamma^{\mu} E$ $\tilde{\rho} \delta^3$ (14)

ובגלע"ד ליטט דכרי קלי טהין סמיה דרכיו. ונזכר
מחלה דרכך נחלתו לי כסמלם חמוץ זום
ל"ט וכו' צעדינו לו גם כי צעדינו לחדר מלכו צבאות
וזה סלנ"ר ומאר"י סלי כמו שגונן בנו כי נסב
שליט פלגתו לדורותיו ולכם וכח לוי ממלכים בנו
סכלו כלכדר מהלך נק"ד. דנה נמק' וגוויס דג
ע"ז דמנימ צבאות יקדש לחיים כמוש אלה פקעה
מיפקן פליק בגבורתו ועמי עטה וודסה ל"מ מהר רגון
מן עטה דומס ל"מ צבאותו סגולמר ועטס לנו מטהרנו
נו לר"ס בן מנkick מהר מהר עטס שיטנו מומ זולחן
עטס טהין צו מות המלוי ועמי עטה וודסה ל"מ הלו מלו
עטה דומס ל"מ צבאות רכ' לוי מהר יקדש טהון
סוח ומי עטה דומס ל"מ ועטה. ולודיס עמדו צבאותו
מלח כי רכ' לוי צמילו זון דלון עטה דומס ל"מ ועטס
כח חיין נאך דיקדש שטוט עטה ול"מ הלו צבאות
עטס שיט צו מות צפחים להמי קבב לימי עטה להליכם
טפם וודסה כל"מ דצנירם עטס כמו שטוטים דבון

הכפדרשו של רבינו מנוגיא בן הנקה (שפר הבהיר אותו לפה) הזכיר עוד סוד גדור בזוכר ושםו, ועל הכלל תחיה הוכרה ביום והשימורה בלילה, וזה מאמר החכמים (כך לב') שאומרים בעבר שבת באי כללה, באו ונזה לקיוח שבת מלכה כללה, ווקראו לברכת הימים קדושה רבבה (פסחים קו) שהוא הקדוש הנובל, ובין זו. ואמתה היה בגב' כי מות זכור ומהו במצות עשה, והוא היוצא ממדת האהבה והוא למורת החכמים, כי העושה מצות אדרוני אהוב לו ואדרוני מרום עליין, ומorth שפוך במצות לא עשה, והוא למורת הרין ויוצא ממדת הריאה, כי השמר מעשהابر הרע בצעיו בצעיו עשה בונפו ובכמתו בזון אדרוני הוא גדור מטבשך מעשה הרע בעיניו, ולכך אמר דארוי עשה וחורי לא תעשה, ומפני זה היה העונש במצות לא עשה גדור ושונין בו דין בגין מלכות ומימה, ואין עשיין בו דין במצות עשה כלל אלא במורدنן, כמו לולב נמייצית איי עשה, סוכה איין עשה, שנונדרין היו מכין אותו עד שיקבל עליו לעשו או עד שתצא נפשו:

(16) 182. חכמת

לה, יב ולכל המורא הנגדל אשר עשה משה וכבר הרמב"ן פרשת יתרו ביאר טעם דעתה דזהה לא

תעשה . דברך דלא תעשה חמור יא, זה במני שעושה מדעת עצמו. אם כן העושה מעשה וככירה, גדור חטאו ממי שאינו עושה מעשה ואינו מקיים רצונו הש"ג. אבל מי שעושה מרצונו הש"ג, אם איןנו נשקל במאוגני צדק מה עדייפה טפי, אם לעבור הלא תעשה או לקיים העשה, על זה אמרנו דהעושה מראה אהבה להמצוא הש"ג, וממי שמנוע מעשה לא תעשה הוא בגדיר ירא, וגדור ממדת האהבה מהיראה אצל הש"ג. הלא תעשה מראה אהבה לאצל הש"ג. لكن עדייפה שתדוחה העשה לל"ת, בין שהיא שלובשת כלאים במצוות אין זה מצד המרי רק מצד ציוויל הש"ג. לבושים גדיים. אבל בשעושה נגד רצון הש"ג, ודאי גדור המורה, ועונשו חמור ממי שמתהכפל ואינו עושה מצות. זה ביאור דבריו . ולפי זה אחוי שפיר, דבמקدرس שהשכינה שורה, ועשרה גיטים נעשו (אבות ה, ה), ומרוב ההרגל של האדים בדבוקות להש"ג נקל למצוא ממדת האהבה, לכיד חזותה תורה (ויקרא כו, ב) "וממקדש תיראו", שם נקל לבוטס ולסור ממדת הפחד מהאדם. וכן (ובחטים צו, ב) : אין עשה דזהה לא תעשה

שבמקדש י, כי בעניני המקדש. שם גדור התוועל מהיראה לבלי עשות מה שהוויה תורה, מהתייעלת ממה שיעשה האדם מה שצotta תורה, וזה טעם מושכל. ולבך (דברים ו, יג) "את ה- גנקל לknות אהבה, צוה על היראה. ולכך בימי שלמה שהוה התגלות בכבוד ה' והבית מלא עזען", והגינו כל העם לראות השכינה ולובוא למלעת הנבואה, כמו אמר "וירונו" ג, היהת אהבה לא יראה. אבל בימי משה היה אהבה ויראה. שבכל עת בענסיו באופן גורא 4. וזה שאמר הכרוב "לא kms נביא וכרכר לכל המורא הגדור", ולגביה מיטה יראה מילתה ווטרתי . אבל בגדיר אהבה של הש"ג קם במלכים — זה שלמה, וזה שכנוו חוליל: אבל במלכים קם 5. ולכן הש"ג שלם לו ככתוב: (שמואל-יב, יב, כד) "ויה אהבו", ונ Kra (שם שם פסוק כה) "ידידיה". /